

Vrede

25 december. Ik werd vanmorgen wakker omdat mijn blaas vol was en dat ik dringend moest plassen. Ik trok het dekbed van me weg en ging op de rand van mijn bed zitten. Het was nog donker buiten en het licht van de straatlantaarn scheen mijn slaapkamer binnen. Terwijl ik langzaam helder van geest werd kwam ik opeens tot het besef dat het Kerstmis was. Ik kwam overeind en schuifelde naar het raam om naar buiten te kijken. Wat zag ik? Een dompige en druilerige toestand buiten. De straat was leeg en nat en op het trottoir zag ik zelfs enige plasjes liggen. Terwijl ik dat in me op nam dwaalde ik ook met mijn gedachten af naar vroeger. Ook toen zat ik ooit als kind op de rand van mijn bed om wakker te worden. De ruit van het raam op mijn armoedig slaapkamer was toen bedekt met ijssterren. Ik blies toen mijn warme adem tegen het glas om het bevrorene te dooien en wreef met mijn vingers er over om een kijkgaatje te krijgen. En wat zag ik toen? Sneeuw, sneeuw en nog eens sneeuw en het vroor dat het kraakte. Heel normaal en het hoorde toen bij Kerstmis. Bij mijn moeder thuis hadden we ook een kerstboom en een kerststal. Alles in klein formaat en met gebreken. Schaapjes met drie poten en een herder met één arm en de ander met een halve herdersstaf. Maar tussen het groene mos kon je dat niet zien. Iedereen in het dorp ging toen naar de nachtmis en de kerk was vol. Een muis kon er niet meer bij. En als de nachtmis was gedaan dan wensten zich de kerkgangers allemaal het beste toe. **“Vrolijke Kerstdagen”** ! Dikke vlokken sneeuw vielen neer en in de diepe nacht liep ik toen aan mijn moeders hand naar huis. De kaarsjes voor de kerststal werden dan aangestoken en we dronken dan warme cacao met een wafel. En **“Vrede op aarde”** mocht toen niet vergeten worden. Met kerstmis lag er altijd sneeuw en was alles bevroren. Zo was het ook 2024 jaar geleden toen Maria en Jozef op de vlucht waren. Toen waren geen centrumsvluchtelingen. Nergens vonden ze toen een onderdak en uiteindelijk mochten ze in de stal van een schapenherder verblijven. En daar baarde Maria toen haar kind. Door de spleten van de stal sneed de koude wind die het verre van aangenaam maakte. De os die in de stal stond geparkeerd en hun ezel die zorgde toen met hun warme adem dat het kind in de kribbe niet van de kou lag te bibberen. Zo moet het toen zijn gegaan. En hoe is het nu? Het zijn duizenden kinderen die nog altijd per dag sterven van honger en ellende. Nu zijn er kanonnen waar mee geschoten wordt en zijn er bommen die dagelijks dood en verderf zaaien. Er is oorlog, oorlog en nog eens oorlog! En de zogenaamde knappe koppen die de wereld moeten leiden zijn niet in staat om de vrede te bewaren. Er zijn geen doodskisten genoeg om de doden te begraven. En wij hier die hebben met de kerstdagen vol op te eten en te drinken. En met de nieuwjaarsviering dan gaan we nog eens extra uit onze bol. Drinken we geen bier of wijn, dan zeker wel champagne met in de hand een oliebol ofwel een andere snack. Het kan niet op! We mogen vrienden en vriendinnen in onze armen sluiten en ze veel voorspoed wensen en dan houdt het ook op. En dan? Zal de wereld nog ooit beter worden? Misschien als **Vladimir Poetin** met pensioen gaat of misschien kan **Donald Trump** daar voor zorgen. Maar de twijfel blijft!

(Pie)

